

CATALUNYA A ESPANYA EN UN MÓN GLOBAL

Juan Rosell, Presidente de Fomento

Expansión, 9.5.07

La competència en el món és global. Els empresaris estem en alerta aprofitant oportunitats aquí i fora d'aquí. Abans arribava capital estranger; ara exportem capitals espanyols. Les grans empreses espanyoles compren fora. Gran notícia. La nostra prioritat són els mercats mundials. Hem de fer un país atractiu, més competitiu.

Les petites coses són importants. No tenim recursos naturals. Tenim sol, clima plàcid. És important; però no suficient. Hem de dotar-nos d'infraestructures. Catalunya ha patit una aturada inversora de l'Estat durant molts anys respecte d'altres comunitats, afavorides també pels Fons Europeus que en aquest nou període s'esgoten. Les nostres administracions públiques han d'ésser les millors, les més eficients. Una empresa amb 201.000 treballadors com és la Generalitat ha d'estar gestionada amb diligència i eficàcia. És la primera empresa del país. Ja tenim una petita història des de 1980. Ara cal una gestió del segle XXI. El mateix amb les Administracions locals i a l'Administració de l'Estat, on hi ha traspàs de competències, i no hi ha reducció de cap mena en l'estructura.

Com a contrapartida dels impostos, serveis d'alt nivell. Sanitat, educació, competències traspassades. S'han de dur a terme avaluacions externes sense complexes per millorar el possible. Finançament adequat: a finals del segle XIX, Foment ja proposava millorar la gestió dels impostos i la inversió, així com de la recaptació a Catalunya. Són problemes que venen de lluny i que encara no s'han solucionat.

A principis del segle XX, Catalunya estava sola en la regeneració d'una Espanya aristocràtica i agrícola. A principis del segle XXI afortunadament Catalunya i també

la resta d'Espanya han donat un pas espectacular però encara existeix una tremenda dificultat per a que Catalunya en el seu conjunt s'acomodi a l'Espanya actual. Des de Catalunya, a vegades, posem les coses difícils –hi incloc a tots– però des del poder real, des del poder central integrat per una tecnoestructura de diferent signe partidista però amb els mateixos objectius i voluntats, veuen amb desgrat tot el que sigui transferència de poder i de competència.

Un exemple n'és la formació professional, on fins i tot el Tribunal Constitucional ha dictat sentència, i tot continua igual. Es fan batalles campals pel simple fet que des de Catalunya volem treballar en les nostres pròpies potencialitats, bé sigui gestionant un servei portuari o aeroportuari, o en la simple gestió d'un determinat servei. La clau es troba en una gestió competent, correcta; res més. Fóra bo no introduir matisos polítics que sempre ho distorsionen tot. Hem tingut durant molts mesos un debat llarg, tediós moltes vegades, més teòric que pràctic sobre l'Estatut. Es veritat que s'han comés errors, molts, tàctics, estratègics, probablement hi ha hagut molt de teatre, de ficció i poc realisme i pragmatisme. Però també és cert que per cada excés des de Catalunya, no importa qui hagi estat el protagonista, ha estat contestat i amplificat amb escreix des de moltes fonts del poder central exagerant la nota, multiplicant-la, ridiculitzant-la, que és la millor manera de quedar-se en la forma i no entrar en els fons.

Històricament, des de Catalunya el món empresarial, ara i abans ha ajudat a que certa legislació amb governs de diferents signes acollissin com a seves iniciatives nostres per a millorar l'entorn de les empreses. Ho hem fet per a totes les empreses espanyoles, no només les catalanes i com a comentari no n'hem rebut cap altre que "els catalans només pensem en els diners". Realment sí, pensem en l'eficàcia. Però no només en la nostra, sinó en la de tots. Si no hagués estat així, el món econòmic català no hagués recolzat totalment la transició política, l'entrada en la Unió Europea, el suport a l'euro, la cohesió social a Espanya, la grandíssima solidaritat de Catalunya envers a altres Comunitats Autònomes via directa o via fons europeus.

Fa anys, si haguéssim apostat per *la pela* i res més, haguéssim recomanat i encoratjat als polítics catalans a apostar per un concert econòmic clar i concret, que ens hagués beneficiat enormement. No ho vam fer per tractar que el creixement econòmic fos possible a tota Espanya, i no només a Catalunya.

L'economia catalana, com la que més, ha contribuït a que no només Catalunya funcionés econòmicament, sinó també la resta de comunitats autònomes però aquest ajut, aquest esforç, aquest traspàs de rendes, no pot ser etern. Això mateix està dient a Espanya la Unió Europea respecte dels Fons Europeus.

Aquí i ara tenim les nostres prioritats, debilitats i necessitats. Com exemple entre el 2000 i el 2006 la nostra població ha crescut en 800.000 persones, que són ingressos per l'Estat via cotització de Seguretat Social i altres impostos, i acabaran sent despeses en serveis amb competències traspassades com educació i sanitat; i a llarg termini el cost de les pensions per a l'Estat. Catalunya encara és un país d'alt contingut industrial que està patint la deslocalització d'empreses d'alta intensitat de mà d'obra. Hem de ser forts davant d'aquest repte. Tant l'Estat central com l'autonòmic i el sector privat han de fer un esforç en educació. La nostra aposta de futur és el capital humà. Quant més i millor, tindrem més possibilitats d'èxit. La nostra formació professional té uns resultats preocupants, i la nostra Universitat és millorable si mirem quines són les millors universitats del món i el que fan i deixen de fer, aquest és el camí. No cal trencar-se el cap. Tenim 220.000 universitaris i 60.000 alumnes de formació professional. Molts generals i pocs especialistes, massa pocs per a guanyar alguna batalla important. L'educació d'avui és la capacitat de gestionar el creixement de demà, i si les noves generacions no la tenen, ni les infraestructures ni la inversió podran ser gestionades i aprofitades. L'educació és i serà per a nosaltres la prioritat de les prioritats i posarem a contribució d'aquesta estratègia tots els mitjans necessaris des de l'àmbit privat perquè les administracions engresquin les reformes que ja no poden esperar més.